

Arrest

nr. 300 899 van 31 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 26 januari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 januari 2024 tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster wordt op 23 januari 2024 staande gehouden aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal. Diezelfde dag neemt verweerder een beslissing tot terugdrijving.
Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING
[...]

de mevrouw :

naam A. A. voornaam Q.

geboren op [...] 1987 te Nahr Al bared geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft van Palestijnse oorsprong (niet-erkend) wonende te / houder van het document Travel document for Palestinian refugees van Lebanon nummer PR0250095 afgegeven te Libanon op : 25/11/2021

[...]

afkomstig uit Beiroet met vlucht ME215, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan haar wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2 Reden van de beslissing: Betrokkenne is in bezit van een geldig Travel document for Palestinian refugees van Libanon. Zij is ook in het bezit van een Belgische verblijfskaart met nummer 536950166, dewelke gesupprimeerd werd op 15.01.2024. Zij is niet het bezit van een geldig visum of een ander visumvervangend document.

[...]"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Zoals verzoekster aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op haar verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 8 van het EVRM en van het principe "*audi alteram partem*".

Zij zet in haar verzoekschrift, na een theoretische uiteenzetting, concreet het volgende uiteen:

"5.2 DE L'APPLICATION DES PRINCIPES AU CAS D'ESPECE

1.

De la protection de la vie familiale

En l'espèce, on peut faire valoir qu'entre la requérante, son mari et ses enfants, il existe une vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH. Ils forment ensemble la famille nucléaire bénéficiant de la protection offerte par l'article 8 de la CEDH, visée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme. La vie familiale de la requérante a un caractère bien établi. En témoigne le mariage de seize années avec son mari, une vie commune au sein d'un même foyer pendant plus de huit ans, la séparation physique discontinue et momentanée du mari avec la requérante et ses enfants lorsque ce dernier est venu vivre en Belgique et la réunion de l'entière de la famille en Belgique d'un peu moins d'un an en février 2023. La requérante s'est vu infliger une décision de refoulement et s'est vu retirer son titre de séjour type A (regroupement familial). Cela a pour effet, d'une part, de la séparer de l'enfant avec lequel elle a voyagé, qui lui, a pu entrer dans le Royaume, et d'autre part, de laisser présager que les enfants restés momentanément au Liban seront séparés de leur mère à leur retour en Belgique.

L'expulsion de la requérante, entraînera inévitablement une séparation des enfants avec leur mère. Cette séparation forcée, dont la durée n'est pas déterminée est contraire à l'intérêt supérieur de l'enfant.

Il est essentiel de reconnaître qu'une absence dont la durée n'est pas déterminée et qui sera certainement prolongée de la requérante de la vie de ses enfants affaiblira non seulement les liens familiaux, mais aura également des conséquences significatives sur le développement émotionnel et psychologique des enfants. L'impact de cette séparation doit être soigneusement évaluée par rapport aux motifs de la décision de refoulement, surtout étant donné que l'intérêt de l'enfant doit être considéré comme primaire conformément à la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme.

Selon le dossier, la partie défenderesse était au courant du lien de filiation avec l'enfant qui a voyagé avec la requérante avant de prendre la décision contestée. Malgré la présence d'éléments pertinents, la partie défenderesse a omis (i) de vérifier s'il existe une véritable vie familiale entre la requérante et son enfant, (ii) de procéder à une pondération des intérêts en jeu, et (iii) d'accorder une importance suffisante à l'intérêt de l'enfant. Une violation de l'article 8 de la CEDH peut donc être constatée, car aucune enquête n'a été menée sur des éléments essentiels et par conséquent sur l'existence d'une vie familiale digne de protection à la lumière de l'article 8 de la CEDH.

2.

Audi alteram partem

En vertu de ce principe, il était impératif que la requérante soit entendue dans une langue qu'elle comprend suffisamment, et que la décision finale s'appuie sur tous les éléments factuels et juridiques disponibles. Ce qui n'a pas été le cas dès lors qu'elle a été interrogée dans une langue qu'elle ne comprend pas

Pour cette raison, le principe audi alteram partem a été violé."

2.3.3. Verzoekster wijst in het verzoekschrift op haar echtgenoot en kinderen en laat gelden dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ze betoogt dat haar gezinsleven een vaststaand gegeven is en licht toe dat zij reeds 16 jaar getrouwd is met een gemeenschappelijk huishouden gedurende meer dan acht jaar doch haar echtgenoot in België is komen wonen. Verzoekster vervolgt dat haar verblijfskaart op grond van gezinshereniging werd ingetrokken hetgeen ertoe heeft geleid dat zij thans middels de bestreden beslissing wordt gescheiden van haar kind waarmee ze aan het reizen was en dat het Rijk wel mocht binnentreden, en wijst er verder op dat zij tevens zal gescheiden worden van haar overige kinderen wanneer ook deze terugkeren naar België. Er wordt in het verzoekschrift beklemtoond dat de terugdrijving van verzoekster onvermijdelijk een scheiding met haar kinderen inhoudt waarvan de duur niet bepaald is en hetgeen strijdig is met het hoger belang van het kind. Verzoekster meent dat deze scheiding belangrijke gevolgen zal hebben op vlak van de emotionele en psychologische ontwikkeling van haar kinderen. De impact van deze scheiding moet zorgvuldig afgewogen worden tegen de motieven van de beslissing tot terugdrijving te meer het hoger van het kind moet beschouwd worden als een primaire overweging, aldus verzoekster. Tot slot wordt in het verzoekschrift aangestipt dat uit het dossier blijkt dat verweerder reeds op de hoogte was van de afstammingsbanden tussen verzoekster en haar kind waarmee ze reisde doch heeft nagelaten dit gezinsleven te verifiëren en een belangenafweging door te voeren waarbij een afdoende gewicht wordt gegeven aan het hoger belang van het kind.

2.3.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

De Raad wijst er evenwel op dat hij als annulatierechter desgevraagd vermag te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS, 20 januari 2020, nr. 13.629 (c)).

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonoom en dienen onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mag worden beoordeeld (cf. RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet de Raad nagaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.3.5. De Raad stelt vooreerst vast dat er in het administratief dossier ook stukken betreffende H. L. zijn opgenomen en verzoeksters dossier hieraan gelinkt werd.

Verder blijkt dat verzoekster reeds op 8 september 2023 bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar beschermingsverzoek in België, waarvan ze ondertussen afstand heeft gedaan en een negatieve beslissing van de commissaris-generaal van 29 januari 2024 voorligt zoals neergelegd ter terechtzitting, uitdrukkelijk verklaarde dat zij nog wettelijk getrouwd was met H. L. en dat haar drie kinderen hier in België verblijven (Vragenlijst van 8 september 2023 en Verklaring DVZ van 8 september 2023).

Ook tijdens haar gehoor van 23 januari 2024 verwees verzoekster expliciet naar haar kinderen.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt ook dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, *ipso iure* deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen afdoende tegenindicaties voor de veronderstelde gezinsband tussen verzoekster en haar echtgenoot waarmee ze nog steeds gehuwd is en haar drie minderjarige kinderen waarvan minstens één thans in België verblijft zoals ook duidelijk wordt aangegeven in de nota met opmerkingen en ter terechtzitting.

2.3.6. In de bestreden beslissing wordt op geen enkele manier verwezen naar het gezinsleven van verzoekster met haar echtgenoot en/of minderjarige kinderen, zodat thans uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot de belangenafweging die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder op enig ogenblik het gezinsleven van verzoekster met haar echtgenoot en/of minderjarige kinderen in ogenschouw heeft genomen.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt aldus dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met verzoeksters gezinsleven en het hoger belang van de minderjarige kinderen hoewel verweerder hiervan blijktens de stukken van het dossier wel degelijk kennis van had of had moeten hebben.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling en afweging die hem toekwamen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling en belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.3.7. Waar verweerder in de nota met opmerkingen alsnog een beoordeling van verzoekers situatie in het licht van artikel 8 van het EVRM maakt en ter terechtzitting het gezinsleven van verzoekster met haar echtgenoot in twijfel trekt, kan de Raad enkel vaststellen dat dit een *a posteriori* motivering en beoordeling is die geenszins in de motieven van de bestreden beslissing kan gelezen worden, noch blijkt uit het administratief dossier. Met dergelijke overwegingen in de nota met opmerkingen kan verweerder het gebrek aan het in rekening brengen van het gezinsleven bij het nemen van de bestreden beslissing niet rechtzetten. Deze *a posteriori* beoordeling kan niet remediëren dat verweerder in gebreke is gebleven met de nodige aandacht kennis te nemen van elementen van verzoekers gezinsleven en het belang van haar minderjarige kinderen. Bovendien gaat verweerder er met zijn betoog in de nota met opmerkingen dat verzoekster feitelijk gescheiden leeft van haar echtgenoot en dat twee kinderen in Libanon verblijven, hoe dan ook voorbij aan het gegeven dat minstens één minderjarig kind in België verblijft en verzoekster daarenboven nog steeds gehuwd is waarbij ter terechtzitting wordt toegelicht dat er geen echtscheidingsprocedure is gestart.

2.3.8. Op het eerste gezicht wordt een schending van artikel 8 van het EVRM bijgevolg aannemelijk gemaakt.

2.3.9. Het middel is in de besproken mate ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikel 8 van het EVRM is dit *in casu* het geval. De Raad verwijst naar de bespreking van het middel en kan daarnaast slechts aangeven dat het ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inzielt dat verzoekster door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan.

2.5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat aan de drie voorwaarden om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 23 januari 2024 tot teruggrijping wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

H. CALIKOGLU